

Климатни условия

Климатът въ Сливенъ е повече континенталенъ, нежели приморски. Несъмнено, южнитъ морски вѣтрове достигатъ до Сливенъ, но влиянието имъ съвсемъ се измѣня отъ това на Балканскитъ студени вѣтрове. Изсѣченитъ презъ робството и сега гори, които представятъ оголѣли днесъ полета и върхове, зле се отразяватъ върху мѣстния климатъ. Тукъ лѣтото често минава безъ дъждове. Самото мѣстоположение на града, изложенъ срещу устията на три Балкански прохода, говори за суровостта на климата му и честитъ, рѣзки колебания на тукашната температура. Презъ възстанието въ 1876 г., посрѣдъ месеца май въ Сливенъ е падналъ силенъ снѣгъ, а стари хора не се очудватъ на тукашенъ снѣженъ Великъ-денъ. Обратно. кокичето расте понѣкога и въ началото на февруарий. Първитъ дни на м. мартъ сж дъждливи и често промѣнчиви. Къмъ края на сжщия месецъ долетяватъ лястовичкитъ, а къмъ Гергйовденъ пролѣтъта е въ своя разцвѣтъ. Лѣтото почва отъ края на май и свършва къмъ края на августъ. Вече, презъ първата половина на юний жетваркитъ минаватъ презъ града за жетва. Есенъта почва отъ септемврий, а края на октоврий е вече предвестникъ на снѣга. Старци тукъ разправятъ, че лястовичкитъ догде не си „кусатъ отъ шарпаната“ (гроздобера е обикновено въ първитъ дни на октоврий), не си отивали по зимовищата.

Едно отъ най-старитъ измѣрвания на температурата въ Сливенъ е това на *Каницъ*. Той забелязалъ, че на 5-ий юлий 1872 г. тукъ температурата била 20° С. (III, 26).

Съгласно най-новитъ измѣрвания Сливенъ държи срѣдно мѣсто между мѣстата на най-голѣма горещина и студенина, съответно Плѣвенъ (41° 8, въ 1896 г.) и Габрово (25° 8, въ 1894 г.) *Сливенскитъ вѣтрове* сж известни по-вече съ своята сила, нежели студенина; случвало се е да задигатъ цѣли покриви и да изкореняватъ вѣковни джбови дървета. На тия вѣтрове се дължатъ многото камъни върху керамиденитъ покриви на Сливенскитъ къщи за опазване не само на керамидитъ, но и на самитъ покриви. Турскитъ войски, събирани главно въ гореща Мала-Азия, когато презъ освободителната война имали случай да изпитатъ силата на Сливенскитъ вѣтрове, просто били ужасени и дълго следъ това приказвали за тѣхъ. Edrehi забелязва, че духащия отъ къмъ източния Балканъ вѣтъръ билъ наричанъ отъ живущитъ по южнитъ покрайнини на Тракия „черенъ вѣтъръ“ (Karayell; Egrehî I., history of the capital of Asia, III, 39).

У старитъ писатели, малко известната *Ст. планина* (Хемусъ) се предава като снѣжно-ледовита, бурлива планина. *Тракия* се описва като много студена страна, съ едва ли не